

Arrest

nr. 261 544 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juni 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ander familielid van een Nederlandse onderdaan, in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Op 13 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 januari 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ander familielid van een Nederlandse onderdaan, in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Op 14 mei 2020 neemt de gemachtigde een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het door verzoeker tegen de voormelde beslissing ingestelde annulatieberoep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 243 129 van 27 oktober 2020.

Op 6 januari 2021 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ander familielid van een Nederlandse onderdaan, in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Op 3 mei 2021 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Op 4 mei 2021 beslist de gemachtigde tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op 5 mei 2021 betekend werd:

“Aan de Heer die verklaart te heten;

Naam : S. voornaam : A.

geboortedatum : (...)1994 geboorteplaats : Midar nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.'2)

REDEN VAN DE BESLISSING.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans reispaspoort met een visum type C afgeleverd door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op familiebezoek in Nederland en één Schengen inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 18.04.2019. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 De eerste twee aanvragen, ingediend op 18.06.2019 en 23.01.2020, werden geweigerd op 13.12.2019 en 14.05.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging enkel in beroep tegen de tweede weigeringsbeslissing, beroep dat op 27.10.2020 ongegrond werd verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 06.01.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde documenten of slechts actualiseringen voorlegde van documenten die hij reeds voorlegde bij de vorige aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13.12.2019 en van 14.05.2020 die hem betekend werden. Het verzoek tot nietigverklaring van het bevel van 14.05.2020 dat betrokkene indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met het zorgvuldigheidsbeginsel vervat in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in

België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van de artikelen 62 en 74/11 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“7. Het terugkeer besluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. ” (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.) Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...). ”

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, noch wordt er een afdoende evenredigheidsstoets gevoerd. Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen, maar koos voor de maximumtermijn van 3 jaar. De motivering van de bestreden beslissing is echter geenszins afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de maximumtermijn van 3 jaar werd gekozen. Ter motivering waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, verwijst verwerende partij in eerste instantie naar de 2 eerdere aanvragen tot gezinshereniging die verzoeker indiende met de referentiepersoon, en stelt ze het volgende:

“Ondanks dit arrest diende betrokkene op 06.01.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde documenten of slechts actualiseringen voorlegde van documenten die hij reeds voorlegde bij de vorige aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van

artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. [. j ” (eigen markering)

Deze motivering is om te beginnen niet feitelijk correct, en baseert zich op een verkeerde lezing van de stukken in het administratief dossier.

Verzoeker legde immers bij zijn huidige aanvraag tot gezinshereniging niet louter dezelfde stukken of actualiseringen voor van documenten die reeds in een eerdere procedure werden voorgelegd. Verzoeker bezorgde verwerende partij de volgende nieuwe bewijsstukken:

Verzoekers bewijs van inschrijvingen aan de universiteit van Nador, waarbij de laatste inschrijving dateert van het academiejaar 2019/2020;

Bewijzen van geldstorting van de referentiepersoon aan verzoekers broer en moeder in Marokko in de jaren 2019, 2020 en 2021.

Met deze stukken wenst verzoeker aan te tonen dat hij voor zijn komst naar België een student was (en dus geen inkomsten had uit arbeid), en dat ook zijn broer en moeder (met wie hij samenwoonde in Marokko - hetgeen uit de andere bewijsstukken blijkt in het administratief dossier) ten laste zijn van de referentiepersoon. Met dit laatste attest wenst verzoeker te bewijzen dat hij als student niet op de financiële steun kon rekenen van zijn gezin in Marokko, aangezien deze zelf van de hulp van de referentiepersoon afhankelijk waren.

Verwerende partij zag deze stukken volledig over het hoofd. Verwerende partij baseerde de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige feitenvinding en correcte lezing van het administratief dossier, en schendt hiermee de zorgvuldigheidsplicht.

Er is dan ook geen sprake van een zogenaamd ‘misbruik van de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet’. Verwerende partij diende drie maal een aanvraag cfr. artikel 47 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij zijn dossier telkens sterker maakte en nieuwe bewijzen voorlegde. Deze nieuwe bewijzen kan hij niet toevoegen aan een annulatieberoep bij Uw Raad, maar moeten via een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging aan verwerende partij bezorgd worden. Zijn bedoeling is wel degelijk om via de procedure cfr. artikel 47 Vw. een verblijfsrecht te verkrijgen in België, en tracht hiervoor de nodige bewijzen voor te leggen aan verwerende partij. Verzoeker ziet niet in waarom er sprake zou zijn van enig misbruik.

Verzoeker maakte zijn dossier twee maal sterker, nadat hij van verwerende partij vernam dat de nodige bewijzen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, niet voorlagen. Verzoeker bezorgde hierbij wel degelijk nieuwe bewijsstukken. Dit is geen misbruik. Verzoeker kan niet vooraf weten of de DVZ zijn bewijsstukken zal aanvaarden. De enige manier om te weten te komen of de DVZ van oordeel is of aan alle voorwaarden van artikel 47 van de Vreemdelingenwet voldaan is, is door een aanvraag in te dienen. Hetzelfde geldt voor bijkomende bewijzen (zoals het bewijs dat verzoeker een student was in Marokko en geen eigen inkomsten had, en ook de rest van zijn gezin ten laste was van de referentiepersoon): verzoeker dient deze wel voor te leggen aan de DVZ, indien hij wenst te weten of deze administratie al dan niet aanvaardt dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op basis van artikel 47 Vw. Het is bizar om dit als misbruik te bestempelen.

Verzoeker ziet verder ook niet in hoe men door een aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 47 van de Vreemdelingenwet in te dienen, ‘via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel’ zou kunnen krijgen, zoals verwerende partij poneert? Via een aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 47 Vw. kan men toch enkel een verblijfsrecht verkrijgen indien verwerende partij deze aanvraag goedkeurt, en meent dat aan de voorwaarden van artikel 47 Vw. voldaan is? Het is toch niet mogelijk om ‘via een andere weg’ een verblijfsrecht te verkrijgen wanneer men een aanvraag cfr. artikel 47 Vw. indient? Deze stelling van verwerende partij houdt dan ook geen steek.

De Vreemdelingenwet voorziet tot slot niet in een maximaal aantal aanvragen tot gezinshereniging cfr. artikel 47 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ziet niet in hoe de handelingen van verzoeker misbruik zouden uitmaken en zouden ingaan ‘tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet’. Verwerende partij leest zaken in de Vreemdelingenwet die er niet in staan. Verwerende partij baseert haar oordeel over de proportionaliteit van een inreisverbod met de maximumduur van 3 jaar op een verkeerde lezing van zowel de stukken in het administratief dossier als de Vreemdelingenwet. Hierdoor wordt om te beginnen de materiële motiveringsplicht geschonden. De motieven van de bestreden beslissing moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd

aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing (en meer bepaald de keuze voor een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar) niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” In casu faalt verwerende partij hierin, waardoor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden werd. Voorts kan men het bezwaarlijk een zorgvuldige handelwijze van verwerende partij noemen, waardoor ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd. Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden. Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. Verzoeker betoogt in essentie dat de gemachtigde ten onrechte heeft vastgesteld dat hij de procedure van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet misbruikt. Hij stelt dat bij de derde aanvraag tot gezinshereniging niet louter dezelfde stukken of actualisering van documenten, die reeds in een eerdere procedure werden voorgelegd, heeft bijgebracht maar dat hij de verwerende partij de volgende nieuwe bewijsstukken bezorgde: *“Verzoekers bewijs van inschrijvingen aan de universiteit van Nador, waarbij de laatste inschrijving dateert van het academiejaar 2019/2020; Bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoekers broer en moeder in Marokko in de jaren 2019, 2020 en 2021.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de aanvragen van 18 juni 2019 en 23 januari 2020 geldstortingen heeft bijgebracht. De bij de derde aanvraag van 6 januari 2021 gevoegde bewijzen van geldstortingen worden door de gemachtigde dus niet op kennelijk onredelijke wijze als actualisering beschouwd. Bovendien werden deze geldstortingen in de weigeringsbeslissing van 3 mei 2021 beoordeeld. In voormelde beslissing, die verzoeker niet heeft aangevochten, wordt als volgt gemotiveerd: *“handgeschreven bewijzen van stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkenes broer en moeder in Marokko van 2019, 2020 en 2021. Deze documenten zeggen niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen van betrokkene.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de derde aanvraag van 6 januari 2021 bewijzen van inschrijvingen aan de universiteit van Nador voor de academiejaren 2016/2017, 2017/2018, 2018/2019 en 2019/2020 heeft bijgebracht. In de weigeringsbeslissing van 3 mei 2021, die verzoeker niet heeft aangevochten, wordt als volgt gemotiveerd: *“inschrijvingen op naam van betrokkene aan de universiteit van Nador (Marokko), de laatste inschrijving voor academiejaar 2019/2020; (...) Deze documenten zeggen niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofde van betrokkene.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds juni 2019 in België woont. Verzoeker bevestigt dit in het verzoekschrift. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij zich nog inschreef voor het academiejaar 2019/2020 aan de universiteit van Nador, terwijl hij zich in België bevond, noch legt verzoeker uit waarom hij de inschrijvingen voor de eerdere academiejaren niet bij de eerste of tweede aanvraag kon voegen. Gelet op voorgaande kan de kritiek, dat een inreisverbod van 3 jaar niet proportioneel is omdat verzoeker misbruik heeft gemaakt van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen.

Verzoeker heeft enkel kritiek op het motief dat hij misbruik heeft gemaakt van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde, met betrekking tot de opgelegde duur van het inreisverbod, ook melding gemaakt van de volgende elementen, die steun vinden in het administratief dossier en niet worden betwist door verzoeker:

Verzoeker is in het bezit van een Marokkaans reispaspoort met een visum type C afgeleverd door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op familiebezoek in Nederland en één Schengen inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 18 april 2019. Verzoeker keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 december 2019 en van 14 mei 2020. Verzoeker is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek. Het belang van

de immigratiecontrole en uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Uit voorgaande motieven blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Het motief dat verzoeker misbruik maakt van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet is dus slechts één van de motieven waarop de gemachtigde de bestreden beslissing steunt. De overige opgesomde motieven kunnen de bestreden beslissing dragen. Als zodanig kan de kritiek op het motief over het al dan niet misbruiken van de procedure niet leiden tot het doen aannemen van een schending van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden (zie ook: RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094).

De Raad merkt nog op dat de gemachtigde zich mocht steunen op de vaststellingen vervat in de weigeringsbeslissing van 3 mei 2021, aangezien deze beslissing bekleed is met "le privilège du préalable" wat betekent dat de beslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tot op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen. De Raad herhaalt dat verzoeker deze beslissing niet heeft aangevochten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de concrete situatie van verzoeker kenmerken. In tegenstelling tot wat de verzoeker stelt, moet een inreisverbod geen motivering bevatten waarom een inreisverbod met een kortere termijn noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC